

Als het eerlijk uit je hart komt, voelt iedereen het

Op 7 mei jongstleden presenteerde Irena Filippova haar derde CD: Russin zoekt man! Vermoedelijk naar haar gelijkenis theaterprogramma. Een bijzondere CD, want de eerste met eigen composities. Nummers die zij samen met muzikier Hans Visser (mede-oprichter van Flairck, winnaar van Zilveren Harp en Edison) schreef. Zowel CD als theatershow zijn een hartverwarmende mengeling van cabareteske Nederlandse vrolijkheid en Russische melancholie.
(Zie voor agenda: www.irena.nl)

Ruim een jaar geleden stapte een Russische jonge vrouw uit de bus bij het Amstel station in Amsterdam. Ze kwam uit Moskou en was ruim 40 uur onderweg geweest. Ze sprak geen woord Nederlands, maar haar hoofd was vol met een taal die iedereen kan verstaan: muziek. In haar grootste koffer zat geen kleding, maar een weekwonderlijk accordeon. Ze was gelukkig om op het conservatorium in Den Haag haar masteropleiding te volgen. Irena Filippova (37) heeft een boel die de invalide rond Moemansk duurt smelten. Ze sprekt uitstekend Nederlands. Ze is een vrtakop op de accordeon. We begonnen met de vraag of ze een artiest of een kunstenaar is. Ze antwortte: 'Ik weet niet om dingen van iemand anders uit, het? Dat heb ik ook gedaan. Maar... de laatste tijd doe ik mijn eigen dingen. Dus ik ben nu een combinatie van kunstenaar en artiest. En waarom de keuze voor de accordeon? Ik wil je vertellen. Dat heeft mijn vader gedaan. Toen ik 6 jaar oud was, heeft hij een grote accordeon gekocht. Hij en ik gingen met de accordeon. Hij bracht ons 3 keer per week naar de muziekchool. Mij vader was piloot en ik nu met pianen. Wij woonden toen in Oost-Duitsland, en hij bracht me altijd naar accordeon-les. En ik vind ik het niet zo leuk. Maar hij deed het met zo'n enthousiasme! Hij heeft me liefde voor de muziek meegegeven. En voor de accordeon. Die liefde is gelukkig. [lacht] Achter de successen van kinderen staan meestal ouders. Het zijn de ouders die kinderen steunen. Die het talent hebben ontdekt.'

Een knipsoop door de tranen heen
'Ik kwam naar Nederland dankzij een televisieprogramma. Het gaf mij de geweldige kans om van de basisschool naar een wereld te krijgen. Een Rus. Absoluut topniveau. In Rusland was het gewoon onmogelijk om by hem terecht te komen. En het kan ik zo by hem terecht. [Ploeging bij kuislerend] Mijn muziek is... een soort nostalgische Russische melancholie, er zit hemoene in... Ja, ik heb wel een hemoene. Muziek is universeel. Het is een kracht die je kunt voelen. [Zacht lachend] Het publiek beweert het. Ik zing en speel een lied in het Russisch. Ze kunnen mij niet woordelijk snappen, maar ze voelen door de muziek precies waar het over gaat. Als het eerlijk uit je hart komt, voelt iedereen het. Mijn nieuwe CD is een combinatie van verschillende cabaret - vrolijke nummers - en Russische passie. Die Russische hartstocht zit maar in de behelzen, die Russische behelzen. En die knipsoop het lachen door de tranen heen, dat zit in die Nederlandse/engelse grappige nummers. Die heb ik licht prouoceren. Dat vind ik leuk. En niet, niet afgelezen van door zoete vrouw. Het is een CD over de liefde, de mensen en de tijd.

De tijd die knipt, of gaat te vlieg
'Mij staat nooit stil en kunt nooit terug. Wie ik wil zeggen, het velen doet er niet meer toe, er mogen dood er niet toe, want vandaag is de dag. Voor een muzikant is timing belangrijk. De inzet van een nummer, de pauze tussen de nummers,

de ademloze stilte die niet na het uitro valt... Op dat moment ben je een met het publiek. Dat is het moment van kunst, dat het echt goed is. Men heeft 2 keer 45 minuten ritme met je samen geleefd.'

Je kunt van tijd beter je bondgenoot maken
'Ik heb een klein horloge dat ik vaak meeneem. Vlak voor de voorstelling zit ik er dan steeds op te kijken. Maar een groot horloge vind ik stierf ik heb ook zo'n Russisch horloge. Ken die horloges? Ze zijn groot en hebben een bepaalde specifieke uitstraling. Dat is toch de tijd van je land, van toen, van de geschiedenis die je mee neemt. Dat gevoel probeer ik bij mijn horloge te zoeken. Ik ben zelf van nature ook een beetje stierf. En ik ben altijd op tijd. Dat vind ik heel belangrijk. Ik vind dat je rekening moet houden met andere mensen, met wie je afspraken. Alrijd op tijd zijn, lettel een beetje. Anders gaat er tijd verloren. Dat is zonde. Het is lekker om op tijd te zijn, dat je samen nog een koppie koffie kunt drinken en praten...

Fluïditeit met Duinaers hebben, en ook de Russen, dat wordt wettens onderschat. To laat komen geeft veel stress. Je bent dan tegen de klok, tegen de tijd aan het vechten. Je kunt beter van de tijd je bondgenoot maken. Dat doe je door 'm niet op te jagen.

Het moment dat ik besloot om naar Nederland te gaan
'Ik heb 2 kinderen. Een dochter van 16, Victoria. En Tony, een zoon van 8. En ik kan met langverreende kracht zeggen, dat waren de mooiste momenten. Maar wat zeker ook een belangrijk moment in mijn leven is geweest: het moment dat ik besloot om naar Nederland te gaan. 11 jaar geleden, ik maar op 6 oktober 1995, reizen we via Duitsland Nederland binnen. En ik zag grote borden. Heel veel borden. Alleen blauw. Verlichte en ik dacht, 'zeep, wat reiger! En ik dacht: 'Wat een rumel! [lacht]

Maar dat bleek niet te vallen. Ik ben natuurlijk een Russin die in Nederland woont, ik zie Nederland als mijn vaderland en Rusland als mijn moederland. Voor de integratie is het juist goed om je beide culturen bijhoudt. Dat je niet met kunst grenst aan mensen die het weten. Dat probeer ik met mijn muziek in Nederland te doen. En met mijn show.